

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :
Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

PASTORALA DE CRĂCIUN

Miron,

**DIN MILA LUI DUMNEZEU, ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL
UNGRO-VLAHIEI, PATRIARH AL ROMÂNIEI.**

**Cetitorilor și celor ce vor asculta această scrisoare pastorală, har și pace dela Cel
de sus; iar dela noi doriri de bine și sănătate.**

„Și a născut pre Fiul său...
Și l-a înfășat pre Dânsul
Și l-a culcat în iesle,
Pentru că nu aveau ei loc
în casă de poposire“.

(Luca II. 7).

Iubiții mei fii sufletești,

Sărbătoarea Nașterii Domnului Hristos ne aduce bucuria întregii creștinătăți și în deosebi bucuria unui popor, care întotdeauna și-a pus încrederea și nădejile în Dumnezeu.

Căci poporul nostru românesc, când s'a născut ca popor român, s'a născut și ca popor creștin. Iar în drumul și peripețiile sale istorice, în Domnul Hristos a văzut lumina conducătoare a destinelor sale.

În atâtea rânduri, în pragul greutăților și desnădejdlor, credința puternică în Domnul Hristos i-a dat răbdare, l-a ferit de desperare, ba l-a înviorat și i-a dat puteri noi de viață, pline de încurajare. Triumful Celui crucificat pe nedrept, era orientarea supremei sale nădejdi.

„În lume multe necazuri veți avea, dar îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea“, sunt cuvintele Domnului Iisus.

Așa se explică, dece conducătorii îndurați și îngrijați ai neamului nostru, au putut deveni prin jertfelnicia vieții lor „atleți ai lui Hristos“, recunoscuți în istorie de lumea popoarelor civilizate ale apusului european.

Deaceea sărbătoarea Nașterii Domnului continuă de veacuri a face „să răsară lumii lumina cunoștinței“, cum spun cântările noastre bisericești, pentru poporul românesc, a cărui viață prin structura trecutului său este legată de Domnul Hristos întru care nu numai că s'a bolezat dar s'a și îmbrăcat (Galateni III. 27), adăncându-ne puternice îndemnuri de viață și pentru viitor. Căci numai Domnul Hristos s'a afirmat spre convingerea popoarelor, că mai presus de toți acei ce s'au încercat să conducă această lume, El a fost și va fi: „Calea, adevărul și viața“ cea fără de smin-teală și poticnire. (Ioan XIV 6).

Iubiți Credincioși,

Cel mai clasic exemplu de viață creștină, ni-l dă Domnul nostru Iisus Hristos, chiar cu prilejul Sfintei Sale întrupări în staulul dela peștera Vifleemului.

Ca Fiu al Lui Dumnezeu, unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, cum mărturisim în simbolul de credință, putea să vină pe pământ cu toată strălucirea cerească, cu mult fast și sgomot, cum se aștepta și regele Irod. Mulțimea slugilor, strălucirea vestimentelor, măreția palatului regesc, ar fi putut să fie ca la orice alt fiu de împărat. Ori Sfinții evangheliști, ne istorisesc, că Domnul Hristos s'a născut în cel mai modest sălaș, într'un staul de vite, înfășat în modeste scutece ce s'au putut găsi.

Spre mirarea lor magii dela răsărit mănăți de stea și sub cântarea corurilor îngerești, au aflat după îndrumarea unui înger pe marele Împărat, culcat într'o iesle, pentru că nu se găsisese alt loc de găzduire. Cei dintâi vecini ai Domnului Hristos pe pământ, au fost niște simpli păstori.

Ori marele eveniment al Nașterii Domnului s'a petrecut, pe când încă străluceau palate, pe când bogăția și luxul multora abundau. Civilizații întregi se perindaseră la popoarele răsăritene și se năruiseră, fiindcă nu avuseseră acea tărie, a cărei vecinicie, numai în legătură cu Dumnezeu poate fi.

Nu putea oare Domnul Hristos să aibe la dispoziție cel mai strălucit palat regesc? Desigur că da! Dar preferarea celei mai modeste colibe unui palat, era nu o simplă întâmplare, ci orânduirea voinței divine. Vecinătatea de vite și păstori, indicau rânduiala firească a vieții omenești, de a fi în pacinică legătură și cu cei de jos și chiar cu celelalte ființe, ce le-a lăsat în lume dela creațiunea ei.

Peștera Vifleemului încadrează chipul plin de smerenie, în care Domnul Hristos a venit pe pământ, pentru ca toată viața să o încununeze de acea minunată virtute omenească, care este smerenia. Din momentul sfintei Sale Nașteri, Domnul Hristos s'a adevărit a fi modelul de viață al tuturor oamenilor, atât prin smerenie cât și prin tot ce poate ridica viața umană la binecuvântarea sfințeniei.

Sfântul Apostol Pavel remarcă această importantă scenă din viața Domnului Hristos, când a scris creștinilor Filipeni: „Chip de rob luând, întru asemănarea oame-

nilor făcându-se și cu închipuirea aflându-se ca omul, S'a smerit pre Sine, ascultător făcându-se...” (Filipeni II 6-8).

Nu numai că s'a intrupat ca om adevărat cu trup real omenesc în afară de păcat, dar a preferat să se nască și să trăiască în cea mai modestă clasă socială, între crescătorii de vite și între muncitori.

Cu acest prilej al Nașterii Sale, Domnul Hristos răsfrânge cea mai puternică lumină de orientare asupra atâtor probleme de viață.

Chestiunea muncii și sfințeniei ei, armonizarea claselor sociale, proprietatea bunurilor materiale și atâtea alte probleme de viață socială, au fost exemplificate prin viețuirea Domnului Hristos.

Cum spune un cugetător ortodox, Domnul Iisus Hristos prin îmbrățișarea muncii, prin raporturile directe de iubire cu lumea muncitorească, din care și-a ales o parte din Apostolii Săi, sfințește munca și așează sub protecția spirituală a Creștinismului, proprietatea dobândită prin muncă.

Mântuitorul Hristos însuși a fost un muncitor, a lucrat ca tâmplar, și dela El ne-au rămas cuvintele pe care le repetă și Sfântul Apostol Pavel, „că vrednic este muncitorul de plata sa” (II Tes. 3.10).

Contrariu concepției materialiste, Creștinismul susține, că nu violența și tirania pot face lumea mai fericită prin muncă, forțată, fără considerație de aptitudinile firești și de voința liberă a omului, ci libertatea de conștiință și activitatea voluntară, ce face parte din structura sufletului omenesc.

Nu transformarea omului într'un fel de mașină a muncii colective, ci respectarea formației sale sufletești, prin înobilarea conștiință și voită a ființei sale, o propagă Creștinismul. Deaceia Sfinții Părinți potrivit acestei concepții de viață creștină, au putut da cele mai superioare directive ale vieții sociale.

Fiecare creștin să-și desvolte și perfecționeze puterile trupești și sufletești în cât în sudoarea feței sale, deci prin muncă cinstită să-și câștige pâinea cea de toate zilele sie-și, alor săi, venind și în ajutorul de-aproapelui său, mânat la ajutorul altora prin greutățile vieții, asigurându-se astfel pe baza celei mai nobile virtuți, pe baza

iubirii, acea armonie socială, în atmosfera căreia toți să trăiască liniștiți, mulțumiți lăudând pe Domnul și așteptând după moarte o viață superioară.

Curentele sociale isvorite din concepții anti-creștine au făcut o experiență tristă, pentru a reveni iară la respectarea învățăturilor creștine. Iar acolo unde încă se mai încearcă, se va întâmpla același lucru.

Caritatea creștină a bogatului și modestia săracului, au putut sub influența Creștinismului și vor putea să mențină întotdeauna echilibrul social. Dar toată omenirea trebuie crescută în acest ideal, pe care să-l practice toți și toate și problemele economice, numai orientându-le mijloacele și scopul în lumina Creștinismului, pot fi rezolvate în chip fericit, pe când — dacă pornesc dela cele din afară de suflete — creiază stări anormale. Așa se explică de ce Creștinismul este încă pentru patru sute de milioane de oameni, cum spune un scriitor apusean, înariparea și călăuza omenirii peste cele mai grele obstacole ale vieții.

Dacă totuși se găsesc încă mulți oameni chiar și creștini, cari lucrează împotriva vederilor Creștinismului, atunci se poate vorbi de o scădere individuală, iar nu de o micșorare a valorii Creștinismului.

Taina rezistenței sufletești a poporului român la tot feluri de teorii sociale, se datorește sufletului senin al poporului no-

stru românesc, care a rămas încrezător în învățăturile sfintei Noastre Biserici și deci în îndrumările date de Scripturile ei.

Iubiții mei fii duhovnicești,

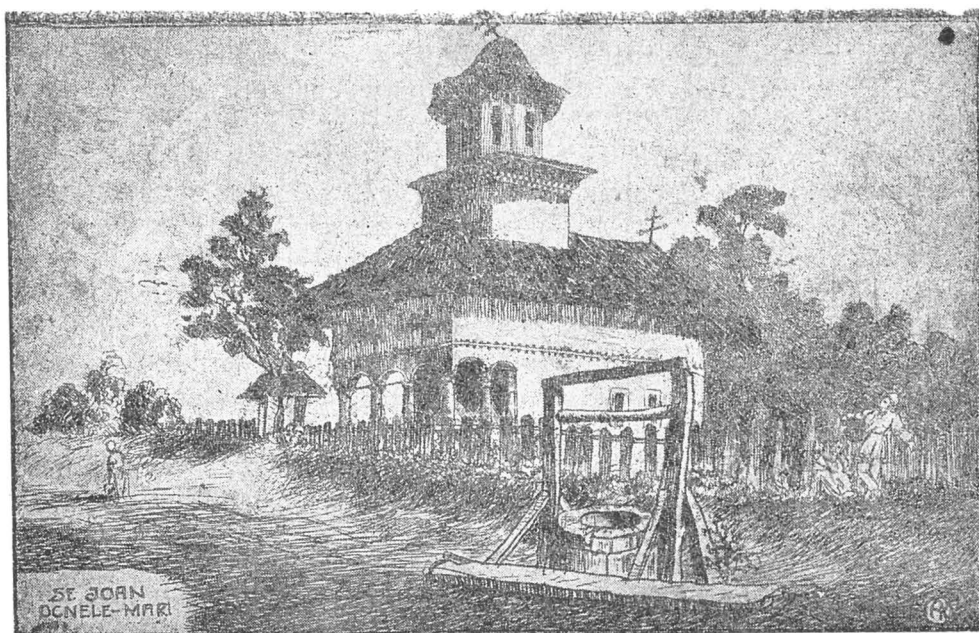
Privind astăzi această icoană a Nașterii Domnului Hristos, plină de smerenie, plină de dragoste pentru oameni, de caritate și de tot ce poate înobilă sufletul omenesc, să mergem și mai departe pe calea cunoscută și bătătorită de cucernicii noștri strămoși.

Să avem încredere în conducătorii pe cari îi avem, să sprijinim prin munca noastră onestă așezămintele la care slujim, căci țara, regele și tronul poartă insignele aceleași sfinte Cruci a strămoșilor noștri. Iar rezolvirea tuturor greutăților, să nădăjduim că vom găsi-o pe aceiași cale, pe care cuvântul și viața Domnului Hristos Ne-au călăuzit.

Rog pe Dumnezeu și cu prilejul acestui praznic dumnezeesc, ca darul Domnului Nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și Tatăl și împărlășirea sfântului Duh, să fie cu voi cu toți, dându-vă sănătate și sporire întru toate cele creștine ale vieții voastre, acum și întotdeauna. AMIN.

Patriarh:
MIRON

Consilier Referent,
Pr. M. BULACU

I I S U S H R I S T O S

DIN PREDICA SF. GRIGORIE TEOLOGUL LA NAȘTEREA DOMNULUI

„Hristos se naște măriți-L! Hristos din ceruri întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați vă! Cântați Domnului tot pământul pentru cele cerești ca și pentru cele pământești. Hristos se întrupează! Veseliți-vă cu bucurie, dar și cu spaimă: cu spaimă pentru păcat, cu bucurie pentru nădejde.

Hristos se naște din Fecioară! Femei înfrânați-vă ca să fiți și voi maice ale lui Hristos! Cine nu se închină celui dintru început? Cine nu slăvește pe cel din urmă? Iarăși întunecul se împrășteie, iarăși lumina se arată, iarăși Egiptul se pedepsește prin întunec, iarăși Israel se luminează prin coloana de foc! Poporul ce se găsește în întunecul neștiinței, să vadă acum lumina cea mare a cunoștinței! Cele vechi au trecut! Iată toate s'au înnoit! Litera cedează, duhul stăpânește, umbrele trec și adevărul se apropie. Melchisedec se arată. Cel fără de mamă devine acum fără de tată: fără de mamă întâiu, fără de tată în urmă! Legile firii sunt desființate,

căci acum trebuie să se împlinească cele ale lumii cerești! Hristos poruncește: să nu ne împotrivim! Să bată acum din palme toate popoarele căci „prunc s'a născut nouă Fiul și s'a dat nouă, a cărui putere este pe umărul Lui“, (El se ridică deodată dimpreună cu crucea Sa), și numele lui se cheamă nume de mare sfânt, înger al Tatălui.

Să strige dar Ioan: „gătiți calea Domnului!“ Voiu striga și eu puterea zilei: Cel fără de trup se întrupează! Cuvântul ia ființă materială! Cel nevăzut o face văzut! Cel ce nu are atingere, o poate atinge! Cel fără de început, începe! Fiul lui Dumnezeu se face fiu al omului! Iisus Hristos ieri și astăzi, același și în veci! Să se scandalizeze Iudeii, să râdă idolatrii, să bârfească ereticii!

Atunci numai vor crede când îl vor vedea înălțându-se la cer, sau dacă nici atunci, ei vor crede desigur când îl vor vedea venind din cer stând ca un judecător“.

Traduce de Pr. Dr. Olimp Căciulă

TÂRNOSIREA BISERICII „SFÂNTA MARIA“ ȘI INAUGURAREA ȘCOALEI PRIMARE Nr. 45 DIN PARCUL REGINA MARIA

— A ASISTAT M. S. REGINA MARIA —

Târnosirea noului locaș de închinare, biserica Sf. Maria, din parcul Regina Maria fost (gropile lui Ouatu), s'a făcut eri în asistența M. S. Regina Maria, patroana așezământului de însuși I. P. S. Patriarh Miron.

Clerul patriarhiei în frunte cu I. P. S. Patriarh a slujit sfințirea, răspunsurile fiind date de corul patriarhiei, sub conducerea d-lui prof. Oancea.

La solemnitate au mai asistat d-nii subsecretari de stat Valer Roman, Titeanu, Al. G. Donescu, primarul g-ral al Capitalei, Al. D. Matak primarul sectorului IV Verde, prof. Iuliu Valaori secretar general la instrucție, d-na Maria Pilat. d. A. D. Mincu, consilierii comunali și invitați.

Ceiace încununează opera măreață într'un cartier dela marginea Capitalei, este gestul M. S. Regina Maria, care a patronat dela început inițiativa edilitară, dând sfat, indicând plan, ajutând personal și interesându se de aproape de acea operă. Patroană a atâtor înfăptuiri mari, inițiatore

și sprijinitoare de opere sociale, M. S. Regina Maria a ținut să fie și patroana așezămintelor din bulevardul Pomenirli, încuviințând să i se dea numele Său operelor sprijinite cu atâta inimă.

Iată de ce solemnitatea când întâiul patriarh al țării a dat binecuvântarea sfințirii unui așezământ creștin, alături de Regina Patroană, pildă a atâtor virtuți în istoria acestui neam, va rămâne moment de neuitat pentru exemplul vrednicei, al credinței și al modestiei regale. Asistența regală la solemnitate a evocat celor cari cunosc istoria țării, dragostea cu care Domnii și Domnițele neamului îmbrățișau operele de credință și filantropie, coborând în mijlocul poporului, închinându-se și slăvind împreună pe Dumnezeu.

Improspătarea acestor momente ale trecutului după sute de ani și după atâta schimbare de viață dă puls nou vieții românești, uitată puțin în amorteala unor impasuri — să nădăjduim — trecătoare.

Cuvântarea I. P. S. Patriarh.

I. P. S. PATRIARH MIRON a spus: În rugăciunile numeroase, pe cari le-ați auzit azi, ați putut constata, că — la baza bisericii creștine stă și legea veche. Proorocii ei au profețit venirea în lume a Mântuitorului Hristos, care a înființat biserica creștină. Și în acea lege, oamenii se închinau tot unui singur Dumnezeu. Și în legea veche erau case de rugăciuni anume. Acum — la

altar, Regele din legea veche desigur nu se refera la necurăția fizică, ci la cea a sufletelor. Nu se putea gândi la necurăție, vorbind de Sf. sfințelor, (altar), care era cea mai venerată parte a templului, fiindcă se păstra în ea ce era mai sfânt pentru popor, sicriul legii cu cele 10 porunci.

Oricât de mareț ar fi acest nou locaș de închinare sfințit azi, oricâtă cinste ar face celor ce s'au străduit pentru înzestrarea lui, partea cea

M. S. Regina Maria asistă la slujba târnosirii bisericii, oficiată de I. P. S. Patriarh.

sfințire acestui locaș — mă duce gândul peste multe secole, la sfințirea unei case de jertfă și închinare, unde asista și regele poporului legii vechi. Și acolo era sanctuar despărțit cu catapiteasmă, o perdeă mare, care la Ierusalim s'a rupt în două și a căzut jos, când a fost răstignit Iisus.

Cu acea ocazie regele a spus credincioșilor și preoților: „S'a sfințit biserica lui Dumnezeu, sfințiți-vă și voi acum și scoateți necurăția din sanctuar“.

Acelaș lucru vă spun acum și eu, cu ocazia târnosirii acestui Sf. locaș de creștinească închinare.

Atrăgând atenția să se scoată necurăția din

mare a măreției sale va rămâne tot în curăția sufletelor voastre, ale credincioșilor închinători. Voi sunteți Biserica cea vie, pe care se reazimă credința și tot tezaurul sfânt lăsat de Mântuitorul Hristos. Intemeetorul Bisericii acesteia trebuie să se nască continuu în sufletele voastre, cum spunea un mistic al bisericii creștine, pentru ca credința să fie pururea vie. „Dacă Mântuitorul Hristos se naște numai în Vifleem, aceasta nu ne poate fi de mare folos. El trebuie să se nască în sufletele noastre“, spune el. Curățiți-vă deci sufletele de ceeace-l întunecă și întină, spre a fi demni de măreția acestui locaș.

Vă spun acestea în fața M. S. Regina Maria,

care a fost ingerul păzitor al acestei țări în vremuri grele și care dă azi încăodată dovadă de câtă virtute și câtă iubire are în sufletul său pentru acest popor. Ea mereu nea ridicat în cursul războiului, sufletele spre idealul. Mântuirii neamului robit, și întregirea Țării. Sf. Ap. Pavel ne zice: „Ispitiți-vă pe voi înși-vă, de este Iisus Hristos întru voi“. (II Cor. 13. 5). Deci și în sufletele voastre trebuie să fie altarul adevărat. Din el trebuie scoasă necurățenia, întinăciunea, păcatele rele, greșalele care îl profanează. Când va fi curat, pocăit, mărturisit, împărtășit, cuminecat, iertat creștinul, atunci se vor plini cuvintele Ev. Ioan, XV. 4 5: „Veți rămâne întru mine și Eu întru voi“. Zilnic rugați-vă deci: „Inima curată zidește întru mine Dumnezeu și duh drept înnoiește întru cele din lăuntru ale mele“.

Indatorez pe cei doi preoți slujitori ai acestui sfânt lăcaș, să vă aducă aminte de datoria, ce aveți să vă înnoiți mereu sanctuarul sufletelor voastre prin pocăire, spovedanie, cuminecare și îndreptare. Acești preoți au fost la înălțimea misiunii lor — după cum m'au informat organele mele bisericești în cursul zidirii acestei biserici.

Au depus stăruitoare muncă să țină vie credința într'un cartier de muncitori, cari sunt totdeauna expuși să cadă în ispita diferitelor curente străine de adevărata credință.

I. P. S. Patriarh a adus mulțumiri primarilor cari au depus muncă pentru terminarea bisericii sf. Maria și jertfe de peste 10.000.000 lei.

Apoi a distins cu brâu roșu pe c. preoți: Iordănescu și Petrescu, pentru meritele lor pe tărâmul pastoral și ca îndemn pentru viitor.

N. GRECU

CUVÂNTAREA

I. P. SF. PATRIARH MIRON DELA PARASTASUL DE 7 ANI DELA MOARTEA LUI IONEL I. C. BRĂTIANU, 25 NOEMBRIE 1934.

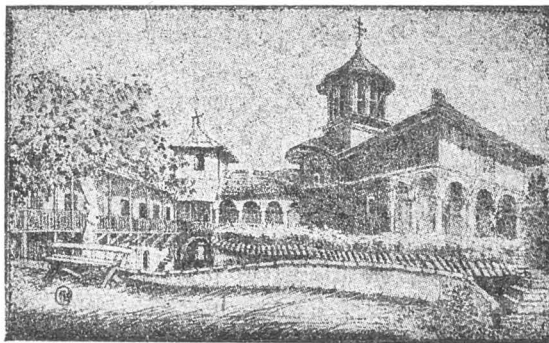
Iubiți ascultători,

Astăzi, când stăm din nou în fața sicriului cu scumpele oseminte ale neuitatului Ionel Brătianu în al 7-lea an dela moartea lui, să-mi fi îngăduit a cuprinde gândurile, ce ne frământă sufletul și ai caracteriza marea personalitate în următoarele concise și puternice cuvinte.

Precum epocalul eveniment al întregirii neamului și al unității sale naționale va străluci în cele mai glorioase pagini din istoria poporului român: așa și figura înțeleaptă, profetică, eroică și providențială a Marelui bărbat de stat, Ionel Brătianu,

sub conducerea căruia s'a înfăptuit acest ideal, va fi și rămânea pururea o figură proeminentă și luminată de o neștearsă aureolă în șirul nemuritorilor bărbați, pe care i-a născut neamul nostru în cursul veacurilor; și — împreună cu ei — va ilustra istoria acestei țări, drept pilde vii de cald și productiv patriotism pentru toate generațiile din viitor. Amintirea lui va trăi în veci; iar pe Atotputernicul Dumnezeu îl rog, să ne mai trimită în zile grele și în viitor asemenea providențiali conducători.

AMIN.

DIN DATINELE STRĂMOȘEȘTI.

P L U G U Ș O R U L¹⁾

Una dintre cele mai frumoase și mai vechi datine românești din seara Sfântului Vasile sau a Anului nou este Plugușorul.

Voind a descrie această datină frumoasă, trebuie să începem cu ceea ce ne spune despre dânsa poetul bucovinean, d-l V. Bumbac:

„Poporul român — zice d-sa, — care se ocupă cu plugăritul și păstoritul, nu pretinde dela Anul nou alte daruri decât un timp mănos pentru câmp și pentru vitele sale. De aceea se explică și întâmpinarea ce-o face dânsul acelui călător neobosit, din care se urzesc veacurile, se urzește veșnicia.

„Românii întâmpina Anul nou cu mult alai, cu zurgălitul clopotelor, cu strigătul de „mânați măi!“ și de „hăi-hăi!“, cu pocnitul bicelor, în scurt cu simbolizarea aratului. Alte popoare ară și seamănă numai primăvara și toamna. Românul ară și seamănă chiar și în dricul iernei, ară în preseara și seamănă în dimineața Anului nou.

„Frumoasă este această datină românească, care deseamnă cu culori atât de vii deprinderea principală a poporului nostru.

„Am zis că Românul ară chiar și în dricul iernei. Dar care Român face această mișcare suprafirească? Au doară Românul bărbat? Românul serios? Ba nu! Ci Românul cel tânăr ca și anul ce sosește; înțeleg cum că pruncii ară și seamănă în anul cel mai de o vârstă cu dâșii. Iar înaintând cu timpul și vârsta anului, sosind dricul primăverii și dricul toamnei, atunci ară și seamănă Românul cel serios, Românul bărbat ca și anul ce pășește spre capăt.

„Plugul Românului este tras în genere de patru boi. Dar numai frunțașii satelor pot să aibă câte patru boi, și prin urmare și plugul lor propriu. Sătenii cei mijlocii au de comun numai câte doi boi; pentru aceea se însoțesc câte doi vecini și ară dimpreună țarinele. Însoțirea aceasta pentru scopul aratului se numește cu un termen tehnic simbrile, iară conșoții respectivi se chiamă simbriași. Românul, mai cu seamă cel frunțaș, este mândru de plugul său, de boii săi și de

aceea anină un clopoțel de tînjala plugului, ca să atragă asupra sa atențiunea trecătorilor. Dar și altfel iubește Românul să cânte o doină, să fluere o horă, ținând plugul de coarne, să producă alai pentru sine și pentru bourenii săi, căci mare este bucuria Românului când sosește timpul aratului“.

Iată cum îndăltnează Românul bărbat a-și ara câmpiile sale: cu doine, cu hore cu alai și mai totdeauna cu voie bună.

Să vorbim acum puțin despre modul aratului din seara Anului nou, adică despre Plugușor. Să vedem cum ară Românul cel tânăr în câmpia cea întinsă, încântătoare și mănoasă a doinelor și reminiscențelor strămoșești.

Băeții Românilor imlteză pe părinții lor.

Cu câteva zile mai înainte de sosirea acestei sărbători, își caută simbriași pela colegii lor vecini, se însoțesc câte trei până la șase inși laolaltă, se îngrijesc de bice, harapnice, clopoțele, pe unele locuri chiar și de o talancă în locul clopoțelilor, apoi de câte o traistă sănătoasă pentru încasarea câștigului comun, și în urmă de un buhai.

Astfel pregătiți cu toate cele trebuincioase îi găsește preseara Sfântului Vasile sau a Anului Nou.

Bicele și haropnicele le fac din fuior de cânepă, groase, și mai adeseori cu pleasnă de mătasă, ca astfel când pocnesc, să răsunе mai tare și mai departe.

Buhaiul e un instrument compus dintr'o putinică sau cofă goală, care se leagă la gură cu o plele dubită de oaie. La mijlocul pielii anină o șuviță de păr de cal, care, fiind udată cu apă și trasă când cu o mână când cu alta, produce o vibrațiune ce seamănă cu ragetul unui bou depărtat, sau mai bine zicând cu al unui buhai, de unde se vede că-i vine și numirea. Dela acest instrument vine zicala Românilor din Bucovina: a umbla cu buhaiul, ceea ce înseamnă tot atâta cât: a ura de anul nou.

În Muntenia, după cum ne spune d-l G. Dem. Teodorescu, întrebunțează unii băeți de pe la orașe, afară de buhai, și un plug în miniatură, imlțând cât se poate de bine

1. Sărbătorile la Români — de S. Fl. Marian.

adevăratul plug. Ei îl ornează cu hârtii colorate și cu flori, îi pun un clopoțel sau două pe coarne. Cei dela țară, iau chiar adevăratul plug cu un clopot mai mare, îl târăsc și merg cu el la fiecare casă de urează. Dela acest plugușor în miniatură sau dela umblarea cu adevăratul plug, se vede că se trage și numirea acestei datine, adică a Plugușorului.

Sosind acum seara Anului nou, îndată ce apucă a se întuneca, cei însoțiți încep a umbla și a ura dela casă la casă.

Cei mai gureși dintre acești gingași plugari recitează colinda aratului, stând aproape de fereastra casei „și o însoțesc cu sunetul unui clopoțel sau al unei talance, sau și cu al fiarelor de plug“. După fiecare pasagiu se repeteste refrenul „mânați mâi!“ sau „mânați flăcăi!“ sau „pocniți copii!“ Iar simbriașii, cari se înșiră în fața casei departe unul de altul, ca să nu se plesnească cu bicele, răspund cu toți într'un glas, strigând: „hăi! hăi!“ și plesnesc în același moment volnicește din bice.

Cel cu buhaiul se așează în apropierea oratorului și trăgând neconținut cu mâinile de șuvița cea de păr, o face să răsunе a-marnic.

Alătura cu acesta stă un alt simbriaș cu o cofiță de apă, în care celce trage buhaiul, își moaie din când în când degetele, ca așa coarda să producă un sunet mai puternic și mai pătrunzător.

Colinda sau urarea Plugușorului este foarte frumoasă, cuprinde în sine foarte multă poezie. Ea este întrețesută de icoane vii și răpitoare, icoane precum le știe prinde numai poezia populară. Ea se recitează numai în seara Anului nou și putem zice că este unica care are nenumărate variante. Iată un fragment din mulțimea aceloră, dictată de Simeon Muntean, agricultor român din Reusen, sat în Bucovina:

*Seara Sfântului Vasile
Fie-vă boeri de bine!
Seara Sfântului Vasile
De mulțisor a 'nserat
Dar noi am întârziat
Și la boeri n'am urat;
Și-a fost vremea mai de mult,
Dar noi nu ne-am priceput,
Tot ca băeți am facut;
A fost vreme de cu seară
Dar noi n'am băgat în seamă!
Mânați mâi!
— Hăi! hăi!*

*De când noi umblăm
Și urăm
Curți c'acestea nu aflăm,
Așa nante,
Minunate
Pe temelii așezate
Și de bun meșter lucrate,
Mânați mâi!
— Hăi! hăi!*

DE CE SĂRBĂTORIM DUMINICA ȘI NU SÂMBĂTA?

(Urmare din Nr. 23)

Înainte de a arăta motivele pentru care creștinii serbează Dumineca, voi arăta că Sâmbăta a fost dată numai poporului judeu cum și până când și cine a înlăturat-o.

Sfântul Apostol Pavel spune în epistola către Galateni (III, 19): *că legea s'a adaos până era să vie sămânța căreia s'a dat făgăduința*. „Sfârșitul legii este Christos“, spune același sfânt Apostol în epistola către Romani (X, p. 4). Din acestea se vede destul de limpede că legea a fost dată numai până când va veni Sămânța, care este Christos. Cu venirea Mântuitorului Vechiul Testament a fost înlocuit, deci

implicit și Sâmbăta, împlinindu-se astfel proorocia lui Ieremia care zice. „Iată vin zilele grăește Domnul, când eu voi încheia cu Casa lui Israel legătură nouă... Acesta este așezământul meu, care voi așeza cu casa lui Israel după zilele acelea; da-voiu legile mele în gândurile lor și în inimile lor le voi scrie și le voi fi lor Dumnezeu și ei vor fi mie popor“ (Ieremia, XXXI, 31-33).

Iată deci că proorocul Ieremia proorocește înlocuirea vechiului Testament adică a legăturii celei vechi cu o legătură nouă, cu un așezământ nou, care dând la o parte legătura cea veche

dela sine cade și Sâmbăta, semnul acelei legături.

Din acestea se vede destul de clar că Sâmbăta din legea veche a fost numai până la vremea îndreptării (Evrei, IX, 10), adică până la Venirea Mântuitorului, care nu numai prin cuvânt ci și prin faptă a înlocuit sâmbăta veche cu sâmbăta cea nouă, adică ziua Învierii, ziua așezată de Dumnezeu, ziua slavei lui Hristos ziua bucuriei și veseliei noastre pentru izbăvirea întregii lumi din robia diavolului.

Mântuitorul ca să arate că Sâmbăta este înlăturată de El, a săvârșit diferite minuni în ziua Sâmbetei, poruncind în același timp și celor vindecați ca să o calce. Așa de pildă El vindecă pe slăbănog (Ioan V, 5-16), pe orbul din naștere (Ioan IX, 10-13) și pe cel cu mâna uscată (Matei XII, 10-13), fapte care erau oprite în legea veche a se face Sâmbăta (Ieșire, XX, 10).

Pentru că Mântuitorul a înlăturat și a călcat Sâmbăta, zi în care nu se putea face nimic după cum spune Ieremia: „Nu scoateți sarcini din casele voastre în ziua Sâmbetei“ (XVII, 21-22), Judeii căutau să-l omoare. Drept răspuns Mântuitorul le spune: „Tatăl meu până acum lucrează și eu lucrez“. Deci pentru aceasta mai vârtos căutau Judeii pe el ca să-l omoare că nu numai că desleagă Sâmbăta ci și pre Dumnezeu zicea că-i este tată, întocmai pe sine făcându-se cu Dumnezeu. (Ioan V, 16-18).

Mântuitorul nu numai că a călcat și a înlăturat Sâmbăta, ci a încuviințat și pe apostoli să facă acest lucru, nezeicându-le nimic, când aceștia într-o Sâmbăta umblând prin semănături, smulgeau spice de grâu, lucru pe care vechea lege nu-l admitea în ziua Sâmbetei (Ieșire, XX, 10). Mântuitorul în loc să mustre pe apostol pentru călcarea Sâmbetei se numește pe sine Domnul Sâmbetei spunând: „Că Sâmbăta pentru om s'a făcut, iar nu omul pentru Sâmbăta“. (Marcu, II, 23-28), și deci omul este mai mare ca Sâmbăta.

Din cele spuse se vede că Sâmbăta a fost înlocuită de însuși Mântuitorul cu Dumineca.

Să vedem acum pentru ce prăsnuim noi Dumineca, așa cum au serbat-o și sfinții Apostoli și toți creștinii din toate vremurile.

Biserica creștină serbează Dumineca pentru motivul că în această zi a înviat Mântuitorul, fapt mărturisit de Sf. Evanghelie și recunoscut de altfel și de adventism. Învierea Mântuitorului are în creștinism o însemnătate covârșitoare

pentru că este cea mai mare minune săvârșită de El și este temelia credinței creștine: „Căci dacă Christos n'a înviat deșartă este credința voastră“, zice Sf. Apostol Pavel (I Cor. XV, 17).

Învierea Mântuitorului fiind cel mai însemnat act din vieța creștinismului a trebuit să i se dea însemnătatea ce trebuie să o aibe în sufletul unui bun creștin, transformând această zi a Duminecii în zi de sărbătoare și de bucurie, pentru că această zi a umplut de bucurie inimile apostolilor și Mironosițelor (Matei XXVIII, 9, Luca, XXIV, 41; Ioan XX, 20).

În această primă zi a săptămânii când Mântuitorul a înviat, mironosițele venind la mormânt să ungă trupul Lui cu miresme și găsim mormântul gol, au alergat să spună ucenicilor, însă pe drum El li se arată spunându-le: „Bucurați-vă“ (Matei, XXVIII, 1-9). Această zi până acum lucrătoare a devenit pentru ele mai strălucită, mai plină de bucurie și mai sărbătorită decât toate celelalte zile ale săptămânii. Tot în acea zi a învierii, Mântuitorul se arată lui Cleopa și Luca pe drumul Emausului, schimbându-le întristarea în bucurie, după cum vedem în Evanghelia lui Luca (XXIV, 13-32).

Apoi se arată tuturor apostolilor, afară de Toma: „Apoi într'acea seară, adică în ziua întâi a săptămânii când ușile era închise, fiind discipolii adunați pentru frica judeilor, venit-a Iisus și a stătut în mijlocul lor și le-a zis: „Pace Vouă“ (Ioan, XX, 19-23).

Arătarea Mântuitorului repetându-se în aceeași zi a Învierii a întărit pe apostoli și mai mult în convingere că prima zi a săptămânii, adică Dumineca trebuie să se deosebească de celelalte zile. Mântuitorul înviind și arătându-se ucenicilor în prima zi a săptămânii, a consfințit ziua Învierii ca pe o zi sfântă.

Mai mult în aceeași zi a Învierii când Mântuitorul s'a arătat lui Luca și Cleopa, care mergeau spre Emaus, a săvârșit frângerea pâinii, acest lucru încredințând pe apostoli că prima zi a săptămânii trebuie să se consfințească pentru astfel de adunări sfinte și pentru sf. Euharistie. „Și a fost când a șezut El cu ei, luând pâine a binecuvântat și frângând le-a dat lor și li s'au deschis lor ochii și l'au cunoscut pe dânsul. Și El s'a făcut nevăzut de dânsii“ (Luca, XXIV, 1, 13-31).

Apostolii au primit porunca dela Mântuitor ca să meargă în Galilea, însă ei nu au plecat imediat. Ei voiau ca să petreacă în bucurie nu

numai ziua Învierii ci și celelalte, așa că după opt zile îi vedem adunați pe toți de față fiind și Toma, când Mântuitorul din nou li se arată. Această zi era tot prima zi a săptămânii adică Dumineca: „Și după opt zile iarăși erau înăuntrul discipolii Lui și Toma cu dânșii, venit-a Iisus fiind ușile încuiate și a stătut în mijloc și le-a zis: „Pace Vouă“. După opt zile dela înviere, iar nu după Înviere, prin urmare socotind în numărul celor opt zile și ziua învierii căci învierea s'a întâmplat „foarte de dimineată“ (Marcu XVI, 2 și 9), „când era încă întuneric“ (Ioan XX, 1), Hristos s'a arătat tuturor ucenicilor fiind și Toma cu ei.

Ca o dovadă că apostolii au înțeles să țină ca zi de sărbătoare prima zi a săptămânii adică Dumineca, avem faptul că Sf. Apostol Pavel ca și ceilalți apostoli și ucenici ai lui Christos, unde adunarea credincioșilor cu frângerea pâinii în prima zi a săptămânii și pe care zi o petreceau în repauz: „Iar la întâia zi a săptămânii, fiind adunați discipolii, ca să frângă pâinea, Pavel având a purcede a doua zi, vorbea cu dânșii....“ (Fapte, XX, 7-12).

Apostolii au hotărât ca să consfințească ziua întâia a săptămânii pentru că tot în această zi Dumnezeu tatăl le-a trimis după făgăduiala Mântuitorului pe Duhul Sfânt. În cartea Leviticul (XXIII, 15-16) se arată cum să calculăm ziua cincizecimii: „Și de a doua zi de Paști, din ziua în care veți aduce snopul punerei înaintea, să numărați șapte săptămâni întregi. Până a doua zi a săptămânii cei mai de pe urmă să numărați cincizeci de zile“.

În anul morții lui Christos paștele evreesc a căzut Sâmbătă (Luca XXIII, 53-54); prin urmare întâia zi după sărbătoare era în acea vreme „prima zi a săptămânii“ adică Dumineca. Dacă numărăm începând din ziua aceasta cincizeci de zile, apoi va ieși că ziua cincizecimii, când Sfinții Apostoli „erau împreună adunați la un loc“ (Faptele II, 1) a coincis cu Duminecă, după cum și la noi sărbătoarea cincizecimii, sau ziua Sfinței Treimi, după același calcul, totdeauna cade în ziua Duminecii.

Și într'adevăr această zi a devenit o zi de strânsă legătură cu Dumnezeu și cu aceasta s'a pus începutul răspândirii împărăției pe pământ, apostolii predicând în diferite limbi, iar sf. Apostol Petru convertește la creștinism aproape 3.000 de suflete.

După cum se vede Dumineca se sărbătorea

de primii creștini prin adunarea lor la serviciul divin și prin săvârșirea tainei Sfintei Euharistii.

La judei era obiceiul ca în zilele de sărbătoare când se adunau mai mulți la un loc, se proceda la strângerea de ajutoare pentru săraci, văduve și orfani. Același lucru vedem că-l aveau și primii creștini, ca în prima zi a săptămânii adică Dumineca să se ocupe cu acte de binfaceri după cum spune Sf. Apostol Pavel în epistola I-a către Corinteni (XVI, 1-2): „Iar pentru milostenia voastră care este pentru sfinți, precum am rânduit bisericilor Galatiei, așa și voi să faceți. În prima zi a săptămânii, fiecare din voi să pună la sine, strângând ce se va îndura, ca nu, dacă voi veni, atunci să se facă strânsoarea“. Din această poruncă a sf. Apostol Pavel de a se face colecte pentru săraci în prima zi a săptămânii, putem conchide că el privea la această zi ca la o sărbătoare a bisericii creștine.

Sfântul Ioan, văzătorul tainelor Dumnezezești spune că a fost în Duh într'o zi de Duminecă și că a văzut tot în această zi săvârșindu-se slujba în ceruri: „Eram în duh în ziua Duminecii, și am auzit după mine voce tare ca de trâmbiță zicând: „Eu sunt alfa și omega, începutul și sfârșitul“ (Apocalips, I, 10).

Tot în prima zi a săptămânii Mântuitorul a dat apostolilor dreptul de a ierta oamenilor păcatele drept transmis de ei și urmașilor lor, slujitorilor bisericii (Ioan, XX, 19-23). Că Dumineca a fost serbată din cele mai adânci timpuri ale creștinismului se vede nu numai din textele Sfintei Scripturi, ci și cei mai vechi părinți și dascăli ai bisericii creștine ne dovedesc acest lucru.

Astfel Sfântul Varnava care a lucrat cu Sf. Apostol Pavel spune în epistola sa scrisă în secolul I după Christos despre înlăturarea Sâmbetei. „Noi petrecem în bucurie ziua a opta în care a înviat Christos“. (Cap. XV).

Sfântul Ignatie Teoforu, ucenicul sfântului Apostol Ioan scrie în epistola sa către Magnezieni: „Așa dar cei ce au trăit după rânduiala faptelor din vechime se apropiau de nădejdea nouă și nu mai sărbătoreau Sâmbăta, ci trăiau cu viața învierii“, este absurd a chema în numele lui Iisus Christos și vieții după legea veche“ (Cap. IX, 10).

Sfântul Justin Martirul care a trăit în secolul II, în prima sa apologie (cap. 167) scrie că,

creștinii se adunau în ziua numită Duminecă, pentru ca să asculte citirea scrierilor apostolice: „*În ziua soarelui, (Dumineca) noi toți în deobște facem adunare pentrucă este prima zi în care Dumnezeu schimbând întunerecul a creiat lumea pentrucă Iisus Christos a înviat din morți*“.

Împăratul Maximilian deși nu era prieten al creștinilor, totuși prin Edictul său din anul 312 a dat voie să sărbătorească ziua Duminecii.

În învățătura celor 12 apostoli scrisă în veacul al II-lea, cetim la capitolul XV: „*În ziua Domnului adunându-vă la un loc, frângeți pâinea și aduceți mulțumiri*“.

În constituțiile sfinților apostoli cetim următoarele despre ziua Duminecii: „*În ziua Învierii Domnului adunați-vă întotdeauna mulțumind lui Dumnezeu, și mărturisind despre cele cu ce v'a miluit pre voi Dumnezeu prin Christos*“ (Ed. Cazan, p. 225), și în altă parte zice: „*În ziua Domnului fiți în Biserică pentru învățătura blagostiei, ea are chipul învierii și este amintirea învierii*“ (apg. 231, 293).

Sfântul Petru Episcopul Alexandriei scrie: „*Ziua Duminecei noi o petrecem ca o zi de bucurie pentru cel înviat într'însa*“ (Can. 15).

Sinodul dela Laodiceia ținut la 324 poruncește: „*Nu se cuvime creștinilor să trăiască ca Judeii și să sărbătorească Sâmbăta ci să lucreze în această zi, dar să prăznuiască Dumineca, căci așa se cuvime creștinilor*“ (Can. 29).

Despre serbarea obligatorie a Duminecii vorbesc tot așa și canoanele primului sinod ecumenic cum și ale celui de al șaselea.

Glasul sinoadelor este glasul reprezentanților întregii biserici ai lui Christos despre care însuși Mântuitorul a spus că: „*Cine nu ascultă*

de Biserică să-ți fie ție ca un păgân și vameș“ (Matei XVIII, 17).

Iată deci că din cele spuse, vedem că Sâmbăta era serbată de judei ca amintire despre izbăvirea lor din robia egiptenilor; pe când noi creștinii serbăm și trebuie să serbăm Dumineca, zi în care Mântuitorul Iisus Christos a izbăvit tot neamul creștinesc din robia diavolului după cum spune Apostolul Pavel, (Evrei II, 14-15), robie care a fost mult mai amară decât robia Egiptenilor și delă care scăpăm prin învierea lui Iisus Christos (I Pentru, III, 21).

Noi prăznuim ziua Învierii când s'a săvârșit noua zidire a omului: „*Cine este întru Christos făptură nouă este*“ (II Corinteni V, 17); Galateni VI, 15), „*că a lui făptură suntem zidiți întru Christos Iisus spre fapte bune*“ (Efeseni II, 10).

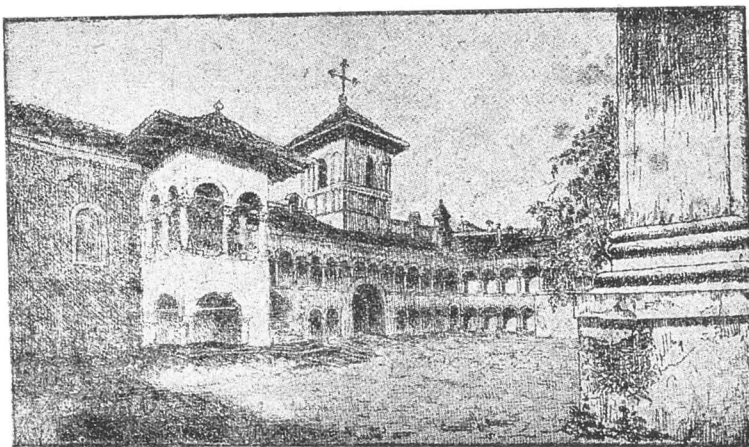
Sărbătorirea Duminecii este de vechime apostolică și neimpusă creștinilor de nici o putere politică sau bisericească și ei de bună voie au cinstit ziua întâia a săptămânii adică Duminecă, întrucât le amintea de învierea Mântuitorului de arătarea lui Sfinților Apostoli, de pogorîrea Sfântului Duh peste sfinții Apostoli, pe când ziua Sâmbetei nu le mai spunea nimic conform credinței lor.

În această zi a Duminecii Mântuitorul a înviat surpând pe cel e are stăpânirea morții adică pre diavol izbăvind pe cei ce erau supuși robiei (Evrei, II, 14-15).

În această zi s'a sculat Mântuitorul pentru îndreptarea noastră (Romani, IV, 25).

Iată deci pentru ce noi serbăm ziua Învierii ca ziua Izbăvirii noastre și a întregii lumi din robia diavolului de păcat, de blestem și de moartea cea duhovnicească.

Pr. Const Rădulescu

C R O N I C A I N T E R N A

M I S I O N A R E

Frăția ortodoxă „Patriarhul Miron“ comemorează pe defunctul protoereu de Prahova, Nae Vasilescu.

Duminică 16 crt. Frăția „Patriarhul Miron“, a ținut obișnuita ședință duminicală în pavilionul Banat din Parcul Carol.

Au vorbit următorii:

Preotul Paraschiv Dumitrescu explică evanghelia zilei cu pilda celor chemați la nuntă, arătând însemnătatea învățăturilor care se desprind din ea.

Părintele protoereu Stoica Ionescu vorbește despre aceiași parabolă, insistând însă asupra pregătirii neîncetate pe care trebuie să o avem în vedere, căci nu știm când vine sfârșitul. După ce termină P. C. Sa, Părintele Teofil îi mulțumește pentru dragostea ce a avut-o totdeauna pentru Frăția Patriarhul Miron, venind în mijlocul membrilor ei la adunări, și nădăjduiește că și de acum înainte, prin noua calitate de protoereu ce o are, va încuraja activitatea Frăției. Părintele protoereu Stoica Ionescu promite că-și va da toată silința ca să se mărească numărul filialelor în circumscripția Sfintei Sale, pentru ca evanghelizarea să se extindă asupra a cât mai mulți creștini.

Părintele Gh. Comana vorbește despre necesitatea postului și a mărturisirii, care sunt o pregătire pentru așteptarea sărbătoarei Nașterii Domnului. Chemarea la nuntă este chemarea la Biserică, la Sfânta liturghie, la împărăția cerurilor. Haina de nuntă sunt tocmai faptele bune, cu care să ne prezentăm în fața Dreptului Judecător.

Părintele Gh. V. Butnariu citește o nuvelă — compoziția Sf. sale — în care este vorba despre un băiețuș al unei văduve sărmene, care, îmbolnăvindu-se, moare în noaptea colindelor. Povestea a impresionat până la lacrimi, dar a și edificat asupra sentimentului de milostenie, în jurul căreia s'a urzit povestirea.

Ieromonahul Teofil Mocăniță elev al seminarului din sfânta mănăstire Cernica vorbește despre viața monahală dela începutul ei, precum și despre istoricul ei în Țările Românești, evocând figuri de sihastri și de monahi cu viață sfântă.

Corul seminarului monahal execută câteva cântări religioase.

Părintele Teofil Ionescu vorbește despre pierderea ce o simte frăția noastră prin moartea neașteptată a falnicului protoereu de Prahova *Nae Vasilescu*. Arată activitatea sa de când îl cunoaște, atât ca preot, cât și ca președinte al filialei noastre din Ploiești. Vorbește despre faptele de milostenie ce făcea, organizând o cantină unde zilnic luau masa două-trei sute de săraci. Amintirea protopopului drag frăției noastre va rămâne neștersă, căci nimeni nu poate uita cuvântul lui bun, purtarea lui aleasă și faptele lui creștinești.

Domnul Toma Culcea, misionarul Asociației, evocă amintiri din copilărie—de acum 20 de ani, de când cunoaște pe defunctul Nae Vasilescu, pe atunci diacon la Biserica Sf. Ioan Botezătorul din Ploiești. Arată activitatea sa, caracterizându-l din din punctul de vedere omenesc și creștinesc. Datoria noastră este să ne rugăm lui Dumnezeu să-l odihnească în pace, iar, fiindcă nu există om fără păcat, să înălțăm o rugă fierbinte către Cel Atotputernic să-l ierte.

Intreaga adunare cântă „Veșnica lui pomenire“.

După alte câteva comunicări ale părintelui Teofil, ședința se încheie.

T. Delacrălnici

C U L T U R A L E

Prea Cucernice Părinte,

Aflându-ne în apropierea sărbătorilor Nașterii Domnului Hristos, când multe Asociații Culturale sprijinesc popularizarea Colindelor și datinilor strămoșești Consiliul nostru Eparhial, secția Culturală, invită pe P. C. Preoți care au elemente

pregătite în parohie, să le stimuleze pentru animarea lor.

În Capitală, unde ca și în anul trecut, se ține Concursul datinelor strămoșești, sub președinția D-lui Ministru al Instrucțiunii Publice, P. C. Preoți își trimit echipele de coruri și colinde.

Această preocupare nu impune obligații acolo unde nu se poate, — însă menținem principiul ca Biserica să nu fie absentă dela continuarea unor tradiții întemeiate în jurul acțiunii sale.

Vă invităm deci a comunica această hotărâre P. C. Preoți din protopopiatul P. C. Voastre.

p. Arhiepiscop și Mitropolit, **TIT**

Consilier Referent, Pr. M. BULACU

ADMINISTRATIVE BISERICESTI

Circulara No. 12039 din 13 Decembrie 1934.

Prea Cucernice Părinte,

Vă invităm să ne înaintați de urgență tablouri în dublu exemplar de cântăreții din acel protopopiat, cari au avut numirea și au funcționat înainte de 15 August 1916, și cari după aceea au funcționat continuu până în prezent, arătând totdeauna data numirii și numărul ordinului de numire, cu eventuale mutații, urmând ca aceste tablouri să fie înaintate de Sf. Arhiepiscopie Onor. Minister al Instrucției și Cultelor, potrivit adresei sale No. 62157/6827 din 7 Noembrie a. c., în vederea ordonanțării salariilor cântăreților aflați în această categorie, dela 1 Octombrie a. c.

Arhiepiscop și Mitropolit, **MIRON patriarh**

Cons. Referent, Preot Iordănescu

Circulară No. 13709 din 15 Decembrie 1934.

Înalt Prea Sfințite,

Conform adresei cu Nr. 211.540/934 a Onor. Minister al Instrucțiunii Publice și Cultelor — Direcția Contabilității — Vă facem cunoscut că pe luna Noembrie a. c. salariile se vor plăti ca și pe luna Octombrie a. c.

Dispozițiile legii cumulului, se vor aplica cu ocazia plății lefurilor pe luna Decembrie a. c.

Arhiepiscop și Mitropolit, **MIRON.**

Consilier Referent, C. MOLDOVAN

VACANTE.

Preoți

Protoieria jud. Prahova circ. IV-a. Vălenii de Munte. — Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de preot al parohiei Șoimari, vacantă prin decesul parohului Ioan Alexandrescu. Parohie se compune din 450 capi de familie, cu o singură biserică în bună stare de funcționare. Sesie și casă parohială nu are, venitul epitrahilului se cifrează la 4-5.000 lei anual; iar salariu conform titlului.

Candidații nehirotoniți vor înainta actele cerute de regulament; iar cei hirotoniți pe lângă acte în memoriul ce vor înainta vor preciza:

1. Momente de lucrare pastorală, culturală, și gospodărească ce au realizat în parohia de unde cer transferarea.

2. Ce fapte de milă creștină au săvârșit și în ce sumă?

Ce fond parohial și pentru mila creștină a strâns și depus unde?

4. În ce măsură a executat ordinele superioare și cum a înțeles să introducă lumânările de ceară curată în biserică.

5. A predat învățământul religios în școala primară? Cu ce rezultate?

7. Tabloul sectanților și concubinilor din parohie, cum a activat pentru stărpirea lor?

8. Elevii frecventează biserica, a format cor școlar?

9. Administrația și gestiunea parohiei sunt la zi? Cum și o cât mai amănunțită dare de seamă asupra activității întreprinsă pe care s'o probeze cu acte.

Cererile însoțite de acte se vor depune personal în timp, la cancelaria Protopopiatului în Vălenii de Munte în termenul legal. Cele primite mai târziu și trimise pe altă cale nu vor fi luate în considerare.

Cântăreți

Protoieria III Dâmbovița. — Postul de cântăreț de la parohia Brâncoveanu devenind vacant prin decesul cântărețului Stan N. Oprea, se publică concurs pentru ocuparea lui, în termen de 15 zile.

Concurenții trebuie să fie majori, cu serviciul satisfăcut și cu școala de cântăreți.

Cererile însoțite de acte se înaintează oficiului protopopesc în termen.

Protopop H. Opreșcu

Protoieria jud. Mușcel circ. I Câmpulung — Se publică concurs, cu termen legal de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț II dela parohia Păcioiu, acest județ, devenit vacant prin plecarea în armată a titularului Teodor Gh. Omișoară pe data de 1 Ianuarie 1924.

Doritorii de a ocupa acest post trebuie să fie absolvenți ai școalei de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile, însoțite de actele necesare, se vor înainta la cancelaria oficiului protopopesc în termenul arătat.

Protopop, Pr. G. Stroian

Protoieria jud. Mușcel circ. II Priboeni. — Se publică concurs, cu termen legal de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț I dela parohia Budisteni, acest județ, devenit vacant prin plecarea în armată a titularului I. Potlogeanu, pe data de 1 Decembrie 1933.

Doritorii de a ocupa acest post trebuie să fie absolvenți ai școalei de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile, însoțite de actele necesare se vor înainta la cancelaria oficiului protopopesc în termenul arătat.

Protopop, Pr. G. Stroian

Protoieria circ. I Ploiești. — Se publică concurs cu termen legal pentru ocuparea parohiei Poenaru Apostoli nou înființată prin decizia ministerială No. 304947/20062/934, publicată în Monitorul Oficial N-. 278/934 prin deslipirea dela parohia Crivina.

Această parohie nou înființată are un număr de 300 familii cu 1000 suflete.

Casă parohială există. Sesie parohială în suprafață de 8 $\frac{1}{2}$ ha; se folosește de preot.

Cererile însoțite de actele necesare se vor depune în termen la oficiul Protoieriei.

Protopop. N. Vasilescu

Protoieria III jud. Prahova. — Se publică concurs cu termen de 15 zile pentru ocuparea următoarelor posturi de cântăreți:

1. In parohia Călugăreni II, postul devenind vacant prin demisia cântărețului Vasile Popescu.

2. In parohia Tătaru, postul devenind vacant prin părăsirea serviciului de către cântărețul Ipatie Preda, conf. ord. Sf. Arsiepiscopii No. 11488/934.

Solicitorii trebuie să fie absolvenți ai școalei de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de acte se înaintează oficiului Protopopesc.

Protopop, Vicențiu Pop

Protoieria jud. Prahova circ. IV Văleni. — Se publică concurs pentru ocuparea postului I de cântăreț dela parohia Scurtești-Stefești vacantat prin decesul titularului Vasile Dumitrescu.

Candidaților la acest post li se cere diploma de absolvire a școalei de cântăreți și dovadă că au satisfăcut Legea Recrutării.

Protopop, Icon. Nic. Popescu Ogretin

Protoieria circ. II Roșiori-de-Vede. — Se publică concurs, cu termen legal de 15 zile, pentru ocuparea postului II de cântăreț de la parohia Mozăceni, devenit vacant pe ziua de Noembrie. a. c. prin încorporarea, pentru stagiul, a cântărețului Vasilca I. C-tin.

Doritorii a ocupa acest post vor fi absolvenți ai unei școale de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile însoțite de actele necesare se vor înainta of. protopopesc, în termenul legal.

Protopop, N. Marinescu.

Protoieria jud. Vlașca. — Se publică concurs, în termen legal de 15 zile pentru ocuparea postului II de cântăreț dela parohia Sf. Gheorghe din Giurgiu, devenit vacant, în urma demisiei titularului de până aci, N. Sanț Mare.

Doritorii de a ocupa acest post, vor fi absolvenți ai unei școale de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile se vor înainta însoțite de actele reglementare, oficiului protopopesc, în termenul mai sus arătat.

Protoiereu, Pr. Al. Constantinescu

Protoieria jud. Vlașca circ. I. — Se publică concurs, cu termen legal de 15 zile, pentru ocuparea posturilor I și II de cântăreți, dela parohia Malu, devenite vacante, în urma demisionării și eșirii la pensie, a titularilor de până aci, St. Popescu și Radu I. Bădilă.

Doritorii de a ocupa aceste posturi, vor fi absolvenți ai unei școale de cântăreți și cu serviciul militar satisfăcut.

Cererile se vor înainta, însoțite de actele necesare, oficiului protopopesco, în termenul mai sus arătat.

Protoiereu, Pr. Al. Constantinescu

MULȚUMIRI.

Parohia Gorgota jud. Prahova aduce pe această cale mulțumiri d-nei și d-lui Dr. Alex. Oprescu Str. Mitropolitul Daniil No. 5 București, cari au donat bis. Sf. Nicolae din Gorgota un rând complet de veșminte, în valoare de lei 20.000 și una trusă pentru botez în valoare de lei 600.

Dumnezeu să le răsplătească creștineasca lor faptă.

Protopop. N. Vasilescu

MAXIME CREȘTINE

B i b l i a.

Mărturisesc că măreția Bibliei mă umple de uimire. Sfînțenia Evangheliei vorbește inimii mele; Uitați-vă la cărțile filosofilor, cu toată pompa lor cât de mici sunt față de ea! E cu puțință, ca o carte atît de sublimă, și în acelaș timp atît de simplă, să fie numai cuvânt omenesc? E cu pu-

țință, ca Acel a cărui istorie e povestită, să fie numai un om? Ar fi mult mai greu de înțeles, ca niște oameni să se fi unit să scrie această carte, de cît că a fost Unul, care a dat materia de scris. Biblia, Evanghelia, au trăsături de adevăr atît de mari, de surprinzătoare și inimitabile, încât cel ce le-ar fi născocit, ar fi mai de admirat decît eroul lor.

J. J. Rousseau.

...Marea cinste ce se dă Bibliei, de multe popoare și generații, se datorește valorii ei lăuntrice. Ea nu este numai o carte populară, ci cartea popoarelor, pentru că pune soarta unui popor ca simbol al tuturor celorlalte, leagă istoria lui de facerea lumii și o duce — printr'un șir treptat de desfășurări pămîntești și sufletești, de evenimente fătăle și accidentale — până în regiunile cele mai îndepărtate ale vieșniciei. Deaceia Biblia este o carte de folos pentru totdeauna, pentru că atît cît va fi lumea, nu se va putea scula cineva să zică: „Am înțeles-o toată, am priceput-o în fiecare pîrticică“.

Sunt convins că Biblia este cu atît mai frumoasă, cu cît este mai bine înțeleasă, adică cu cît se va vedea și pricepe mai mult, că fiecare cuvânt luat în înțeles general, dacă-l aplicăm la noi, are un înțeles propriu, nemijlocit, cu privire la fiecare om în parte, după împrejurări, după loc și după timp.

Despre scrierile filosofului Heraclit din Efes Socrate obișnuia să zică: „Ceeace înțeleg din ele este așa de sublim, că din aceasta îmi fac o idee și despre ceea ce nu înțeleg!“. Aceasta se poate zice și despre Biblie.

Goethe

BIBLIOGRAFIE

„DARURILE DUHULUI SFÂNT” — *Predici de P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului. Arad 1934, pagini 60. Prețul lei 15, plus porto.*

Broșura cuprinde opt predici ținute de P. Sf. Episcop Grigorie în cele două zile ale Sf. Rusalii din anul 1934

Este o glorificare a Bisericii ortodoxe, care a primit cu prisosință darurile Duhului Sfânt. Creștinismul nostru consacră numai o sărbătoare preamăririi Duhului Sfânt în biserică, dar lucrarea aceasta este o apoteoză a lucrării Duhului Sfânt. Pildele și asemănările din fiecare predică fac ca această broșură să fie o mare utilitate pentru fiecare cuvântător.

Le poate procura Librăria Diecezană, Arad.

Arhiepiscopul GRIGORIE LEU BOTOȘĂNEANU. *Cum să citim Sf. Scriptură. București, 1934. Lucrarea aceasta, apărută în 32 pagini, pe prețul de 8 lei, este foarte binevenită, atât pentru credincioși, cât și pentru preoți. Căci în cuprinsul ei putem afla:*

a) Să dovedim sectanților că Biserica creștină predă credincioșilor ei învățăturile Sf. Scripturi însă nu după voința predicatorului, ci cu sistem, după rânduiala Sf. Părinți pentru adevărata poartă.

b) Clerul și chiar credincioșii zeloși, să știe cum este împărțită Sf. Scriptură la slujbele bisericești și să aibă la îndemână textele ce vor să le citească în fiecare zi și sărbătoare.

Intrucât credem că e de absolută trebuință fiecărui cleric în deosebi, o recomandăm cetitorilor noștri.

SUMAR :

- Pastorala de Crăciun. I. P. S. Patriarh
Isus Hristos din predica Sf. Grigorie
Teologul la Nașterea Domnului. . . Dr. Ol. Căciulă
Tărnosirea bisericii „Sfânta Maria”
și inaugurarea școlii primare No.
45 din parcul Regina Mari. . . . N. Grecu
Cuvântarea I. P. Sf. Patriarh Miron
dela parastasul de 7 ani dela moar-
tea lui Ionel I. C. Brătianu, 25
Noemerie 1934 * * *
Din datinile strămoșești: Plugușorul. . d. Fl. Marian
De ce sărbătorim Duminica și nu
Sâmbăta? Pr. C. Rădulescu

CRONICA INTERNĂ

- Misionare. * * *
Culturale * * *
Administrative bisericești: Circulări
Vacante, preoți și cântăreți * * *
Mulțumiri * * *
Maxime creștine * * *
Bibliografie * * *

Către Cucernicii Preoți

Subsemnatul croitor român-ortodox aduc la cunoștință cinstiților preoți că în atelierul meu de croitorie din Calea Plevnei, 2, în „PALATUL LIGII CULTURALE” se confecționează tot felul de haine preoțești din stoffe fine și cu prețuri moderate.

Deasemenea se confecționează și cu stoffa adusă de client.

NICOLAE NEAGOE

Absolvent și diplomat al școlii de croit din Viena și fost profesor la Academia Română de Croitorie din București

Rog a nu mă confunda cu DIONISE NEAGOE

Notați bine adresa precum și liniile de tramvai 3, 7, 8, 12, 14, 24, și 25

LIBRĂRIA
PAVEL SURU

BUCUREȘTI
C. VICTORIEI, 108.

ADUCE și pe această cale la cunoștința Prea Cucernicilor Preoți și Onoratei sale clientele, că în dorința de a fi de folos Bisericii și în altă direcție de cât a răspândirii cărților cu cuprins religios, și-a reorganizat secția cu ODĂJDII ȘI OBIECTE BISERICESTI înființând și un atelier pentru fabricarea acestor obiecte, sub conducerea d-lui LAZĂR ALBU, fost coproprietar al firmei Unirea, în care atelier se vor fabrica cu prețuri f. convenabile candelă, cădelnițe, cruci, sfeșnice, îmbrăcăminte de Evanghelii etc. executate după cele mai artistice modele din vechia noastră artă bisericească.